

Velké Boží milosrdenství

Hošťálková 17. 4. 2016

Písně: 167, 631, 343, 171, 447

Čtení z Písma: ev. Janovo 21, 9 - 19

Text kázání: 1.ep. Petrova 1, 3

Milí bratři a sestry,

dnešní 3.neděle po Velikonocích je pojmenována slovem „Jubilate“ - k tomu verš ze Žalmu 66,1: „**At' radostně prospěvuje Bohu celá země!**“. Tedy radostné chvály.

V Bibli je skutečně mnoho nezvyklých věcí. Jednou z nich jsou chvály a díkyvdání. Nebo snad jsou radost a chvály něčím normálním, samozřejmým? Myslím, že dobře cítíme, že tomu tak není. Vždyť všechno to, co kolem sebe dennodenně slyšíme, radostné chvály nejsou, jedná se spíše o stížnosti nejružnějšího druhu, všelijaký nářek. Od vzdechů a sténání člověka postiženého skutečně těžkými bolestmi nebo žalem až k malichernému fňukání nad hloupostmi a neustálému stěžování. Ano, s tím se setkáváme opravdu často. Ale vděčné a radostné chvály? Těch je jak šafránu!

Někteří namítnou: „*A komu se vede tak dobře, aby měl za co chválit a děkovat?*“ Jistěže je na světě mnoho smutků a trápení. A zdá se, že je to pořád stejné, že jiné to nikdy nebude.

Jenže apoštolu Petrovi, jeho spolupracovníkům, i těm, kteří tvořili první církve a sbory se také nevedlo nejlépe a přece hned na počátku epištoly slyšíme apoštolův vděčný chvalozpěv! Je to zvláštní, ale u něj to bylo přesně naopak: nesnáze a příkoří, které dolehly na maloasijské sbory, jsou přímým podnětem toho, proč apoštol píše. Myslí na křesťany v tísní, chce je povzbudit a potěšit. A přece má důvod k díkům - má ho i uprostřed bolesti. Ten pravý důvod je v tom, co v úvodu dopisu velmi jasně vyzvedne: **Ježíš Kristus vstal z mrtvých!**

To je něco zcela a naprosto nového, nového svou podstatou. Příběh Ježíše Krista není příběhem o nesmrtelnosti nebo nesmrtelném člověku. Život, smrt, vzkříšení není nějaký plynulý tok nepřetržitého pokračování v neustálém a neustávajícím koloběhu. Nevypráví se tu o napodobené, zdánlivé smrti; a velikonoční příběh není ani dokladem nesmrtelné duše, kterou smrt těla nemůže přemoci. Ježíš byl skutečně na Golgotě - pahorku za Jeruzalémem - přibit na kříž, na tomto kříži skutečně vytrpěl muka, až vydechl naposled; byl skutečně mrtev a skutečně pohřben. Ke hrobu byl přivalen kámen a to znamenalo konec, opravdový konec všemu.

Avšak Bůh Ježíše probudil svou mocí k novému počátku. Vzkřísil jej k novému životu, plátna ovinutá kolem mrtvého i kámen u hrobu musely povolit, Ježíš vstal. Vstal k naprosto novému, jinému životu. Tentokrát do života nevstupuje jako bezbranné novorozeně, které potřebovalo plenky; v této chvíli vstává jako mocný, nezadržitelný vítěz, před kterým padají strážce do bezvědomí a ženy utíkají ve strachu od hrobu. Už nepřichází do prostředí a života, ve kterém by neměl kde složit svou hlavu, ve kterém bude muset trpět a umřít - tentokrát vstává do skutečnosti života věčného, ve kterém vystoupí na nebe k Otci a posadí se po jeho pravici. Svým vzkříšením „**byl uveden do moci Božího Syna**“ (Řím 1, 4).

I pro nás je vzkříšení Ježíše Krista událostí, kterou se naprosto všechno mění. Ježíš nevstal sám pro sebe, abychom před touto skutečností jen trnuli a žasli a zpívali mu své chvalozpěvy jen v jakémsi němém údivu a obdivu. „**Bůh nám - ze svého velkého milosrdenství - dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit**“, píše apoštol. Ne „*vyzval nás ke znovuzrození*“, ani „*dal nám příklad, že se máme znovuzrodit*“. On to nenechává na nás, abychom se znovu zrodili, jestliže to umíme a dokážeme. Bůh sám naše znovuzrození uskutečnil tím, že vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých.

Kdo nepochopil nebo nechápe, jak tato událost Kristova vzkříšení zasahuje a postihuje sám kořen, nejhlubší podstatu našeho bytí, ten ještě o tom, co Kristovo vzkříšení je, neví vůbec nic.

Zde je však smrti jednou provždy odejmuta její poslední moc. A když tomu tak je, pak to předně znamená, že se jí již nemusíme děsit, že se nemusíme děsit dne, kdy sáhne také po nás a pak bude konec i s námi; a znamená to také, že náš dosavadní život stojí v naprosto jiném a novém světle. Dokud nad námi měla poslední moc smrt, pak pro nás náš život a všechno, co v něm prožíváme, znamenal poslední, konečnou hodnotu. Nic jiného tu už nebylo, ničeho jiného jsme se už nemohli zachytit. Proto jsme museli křečovitě zápasit o to, abychom v daném životě nepromarnili ani den, ale každý okamžik života si dobře vychutnali. Museli jsme si brát všechno co život dává a přitom se na nikoho a na nic neohlížet.

Ale náhle - pod vahou skutečnosti Kristova vzkříšení - smíme na toto všechno hledět jako na něco předběžného a prozatímního, protože za tímto naším pozemským životem se otevírá úžasná a zároveň nepochopitelná možnost života nového. Náš život už není podmíněn jen pozemskými okolnostmi - tou mnohou naléhavostí vztahů, možností, věcí, kterými jsme zde obklopani. Už nejsme podmíněni tím, jak se nám v našem životě daří nebo dařilo - v mnohém můžeme i prohrát, prožít zklamání; protože jsme rozpoznali - bylo nám dáno poznat - co je v našem životě opravdu rozhodující: Protože Kristus vstal z mrtvých „*dal Bůh i nám... nově se narodit k živé naději*“.

Co to ale je, ta „*živá naděje*“? To první - je to nejprve **naděje**, není to ještě uskutečnění. To, v co doufáme a na co spoléháme, ještě nedržíme ve svých rukou. Ještě stále podléháme všelijakým okolnostem, které na nás zvenčí doléhají a dokážou nás sevřít - přichází různé nezdary, neštěstí, životní neúspěchy, prohry a pohromy. Nejedná se ale jen o vnější tlaky a útoky. Musíme vyznávat, že také my sami selháváme ve svém vnitřním směřování - váháme a klopýtáme, není na nás nic dokonalého.

A přece nežijeme z toho, co na nás doléhá zvenčí, nebo co nás paralyzuje a co vychází z našeho nitra. Jako křesťané žijeme z toho, co je před námi. To je ona **pravá naděje**, ke které se hlásíme a které se držíme. Tato naděje není nadějí marnou, vymyšlenou, bláhovou, ke kterým se člověk často upíná a které si namlouvá - třebaže ví, že jsou nepravdivé, přesto k nim vzhlíží a nechává se jimi ukolébat: že právě on snad nezestárne, nebude odstaven na druhou kolej, nebo snad nezemře a nebude zapomenut. To všechno je ale klam. A když jdeme životem, je to jako bychom procházeli hřbitovem, kde se objevují neustále nové hroby, kam člověk průběžně pochovává všechno, co ho v životě těšilo, jednu svou naději za druhou.

Apoštol ale říká: „*Vzdor tomu všemu se však smíme chopit - z Božího velkého milosrdenství - živé nebo žijoucí naděje, ta nám byla dána ve vzkříšení Ježíše Krista*“. To co bude - ono „budoucí“ - nám zde jakoby podává ruku do naší

přítomnosti, našeho přítomného jednání, chování a bytí. Je zde relativizována i sama smrt. To je něco opravdu průlomového, nikdy předtím to tak nebylo. Kristovým zmrtvýchvstáním je zde zpochybněna a znevážena i samotná smrt, onen samozřejmý zákon zániku. **„Nechceme vás nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše Krista, přivede spolu s ním k životu“** (1.Tes. 4,13-14). Proto také nemusíme brát příliš vážně až tragicky všechno, co nás v tomto životě obklopuje a co na nás třeba i tvrdě doléhá. **„Z naděje se radujte v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí“** (Řím 12,12).

Hluboká radost z Velikonoční události a z ní tryskající chvalozpěv, který v našem textu zazní z Petrových úst, je opravdová chvála Boha Otce, která je nepodmíněná žádnými okolnostmi, které nás v našem pozemském životě, *„pozemském putování“* potkávají. Je to možné přirovnat k nadějnému zpěvu člověka mezi hroby našich nadějí. Všechny tyto naše naděje byly dočasné, a dříve nebo později nás musely zklamat, ať jsme si to připouštěli nebo ne. Avšak Ježíš Kristus, náš Pán, vstal z mrtvých, a my jsme se proto směli nově narodit k novým skutečnostem - **„k nové, živé naději“!**

„Bůh to učinil ze svého velikého milosrdenství“. My jsme se o to nijak nepříčinili, ani jsme si nic takového nezasloužili. Bůh se nám v Ježíši Kristu stal blízkým, sklání se k nám ve své lásce; **„je Otcem našeho Pána Ježíše Krista“**, je Otcem také naším - co slavnějšího o něm může být pověděno, co většího a slavnějšího o něm můžeme povědět také my svému okolí? Tedy „Jubilate“ - **„Ať Bohu radostně prozpěvuje celá země!“**.

Amen.